

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 6 października 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein oikeus – Finlandia) – postępowanie karne przeciwko A

(Sprawa C-35/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Obywatelstwo Unii – Prawo obywateli Unii do swobodnego przemieszczania się na terytorium państw członkowskich – Artykuł 21 TFUE – Dyrektywa 2004/38/WE – Artykuły 4 i 5 – Obowiązek posiadania przy sobie dowodu tożsamości lub paszportu – Rozporządzenie (WE) nr 562/2006 (kodeks graniczny Schengen) – Załącznik VI – Przekroczenie granicy morskiej państwa członkowskiego na pokładzie pływającej jednostki rekreacyjnej – System sankcji mający zastosowanie w przypadku przemieszczania się między państwami członkowskimi bez dowodu tożsamości lub paszportu – System kary grzywny w stawkach dziennych – Obliczanie grzywny na podstawie średniego miesięcznego dochodu sprawcy – Proporcjonalność – Dolegliwość kary w stosunku do czynu zabronionego]

(2021/C 490/06)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Korkein oikeus

Strona w postępowaniu głównym w sprawie karnej

A

przy udziale: Syyttäjä

Sentencja

- 1) Prawo obywateli Unii do swobodnego przemieszczania się przewidziane w art. 21 TFUE i uściślone w dyrektywie 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG, należy, przy uwzględnieniu przepisów dotyczących przekraczania granic określonych w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 562/2006 z dnia 15 marca 2006 r. ustanawiającym wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen), zmienionym przez rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 610/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r., interpretować w ten sposób, że nie stoi ono na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, na mocy którego państwo członkowskie zobowiązuje swoich obywateli, pod rygorem sankcji karnych, do posiadania przy sobie ważnego dowodu tożsamości lub paszportu, gdy odbywają oni podróż, niezależnie od środka transportu i trasy, do innego państwa członkowskiego, o ile reguły wymierzania tych sankcji są zgodne z ogólnymi zasadami prawa Unii, w tym z zasadami proporcjonalności i niedyskryminacji.
- 2) Prawo obywateli Unii do swobodnego przemieszczania się przewidziane w art. 21 ust. 1 TFUE należy, przy uwzględnieniu przepisów dotyczących przekraczania granic określonych w rozporządzeniu (WE) nr 562/2006, zmienionym przez rozporządzenie (UE) nr 610/2013, interpretować w ten sposób, że nie stoi ono na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, na mocy którego państwo członkowskie zobowiązuje swoich obywateli, pod rygorem sankcji karnych, do posiadania przy sobie ważnego dowodu tożsamości lub paszportu, gdy wjeżdżają oni na jego terytorium, przybywając z innego państwa członkowskiego, o ile obowiązek ten nie warunkuje prawa wjazdu, a reguły wymierzania kar przewidzianych w przypadku niedochowania wspomnianego obowiązku są zgodne z ogólnymi zasadami prawa Unii, w tym z zasadami proporcjonalności i niedyskryminacji. Podróż do danego państwa członkowskiego z innego państwa członkowskiego odbywana na pokładzie pływającej jednostki rekreacyjnej i z przepłynięciem przez wody międzynarodowe zalicza się, na warunkach przewidzianych w pkt 3.2.5 akapit drugi załącznika VI do tego rozporządzenia, do przypadków, w których można zwrócić się o okazanie takiego dokumentu.
- 3) Artykuł 21 ust. 1 TFUE oraz art. 4 i 36 dyrektywy 2004/38 w świetle art. 49 ust. 3 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować ten sposób, że stoją one na przeszkodzie systemowi sankcji karnych, w ramach którego państwo członkowskie za przekroczenie granicy państwowej bez ważnego dowodu tożsamości lub paszportu nakłada karę grzywny, która może orientacyjnie wynosić 20 % miesięcznego dochodu netto sprawcy, jako że taka grzywna nie jest proporcjonalna do wagi czynu zabronionego, będącego czynem mniejszej wagi.

⁽¹⁾ Dz.U. C 103 z 30.3.2020.